

[Duborg.]

selvfølgelig fra deres Synspunkter maa gøre sig til Talsmænd for, men der er ingen Tvivl om, at Socialdemokratiet indtager ganske samme Standpunkt i det Spørgsmaal. Det er sagt ret aabenlyst af flere fremstaaende Socialdemokrater, og man har ingen Grund til at tvivle paa, at Partiet vil holde sammen om dette. Hvorvidt de Radikale kan tage denne Ændring i deres oprindelige politiske Indstilling, det bliver deres Sag at afgøre; men det vil jo nok knibe noget, inden de føler Lyst til at blive udstødt af det gode Selskab, hvori de befinder sig. Men selv om det saa skulde ske, maa man erindre, at der er mere end Stemmer nok her i Rigsdagen til at gennemføre en saadan Revision af vor Toldlovgivning og dermed en i Fremtiden varende omfattende Industriebeskyttelse.

Vi har vist ogsaa Lov til at sige, at vi er allerede langt inde paa den protektionistiske Vej. Jeg har søgt at vise, at der er ingen nærliggende Mulighed for en Afvikling deraf. Vi maa regne med, at der snarere bliver Tale om en Uddybning deraf, en Lovfæstning i mere almindelig Form, toldlovsmæssigt, efter den Praksis, der er gennemført gennem Valutaadministrationen, og jeg tror, at navnlig Landbruget gør bedst i at regne med denne Kendsgerning. Det bliver nemlig Landbruget, der i væsentlig Grad kommer til at betale for denne Udvikling. Ikke blot fordyrer denne Industriebeskyttelse gennem et højere Prisniveau for Industrivaren de Produkter, som Landbruget skal købe fra Industrien, men Industriebeskyttelsen skaber paa Grund af det højere Prisniveau højere Lønningsniveau, højere Skatter i Landet, hvorved Produktionsvilkårene for de eksporterende Erhverv, og da navnlig for Landbruget, stærkt forringes.

Jeg tror, det er det sundeste for Landbruget at gøre sig den Kendsgerning klart, at nogen snarlig Tilbagevenden til den Politik, der er Venstres Politik, og som man vel stort set ogsaa kan sige har været og endnu i Dag er Landbrugets Politik, er med de politiske Magtforhold i Danmark ikke i Sigte, den ligger et godt Stykke ude i Fremtiden. Man kan ikke se bort fra denne Kendsgerning, men maa indrette sin Politik derefter.

Jeg vil i denne Forbindelse sige, at det er en hel Misforstaaelse, naar man i Befolkningsskredse uden for Landbruget taler om de forskellige Landbrugsordninger som en Hjælp, der ydes af de andre Befolkningslag til Landbruget. Det er en Misforstaaelse,

fordi det ringe Vederlag, som Landbruget faar gennem disse Ordninger, ikke tilnærmelsesvis opvejer de Tab og den Fordyrelse, som Produktionen lider ved, at man er slaaet over til en protektionistisk Industripolitik. Man har Lov til at have den Mening, at en industriel Udvikling er det bedste, og at en protektionistisk Industripolitik er en Nødvendighed for en normal industriel Udvikling; denne Mening er lige saa berettiget at have som den modsatte Mening, som vi fra Venstres Side gør gældende. Men man kan ikke samtidig være Tilhænger af denne Politik, arbejde for denne Politik, og saa indtage det Standpunkt over for de forskellige Ordninger angaaende Landbrugs Produkterpriser, at det er en Hjælp, man yder Landbruget. Det er kun en lille og en meget ringe Afbødning af den Omkostningsfordyrelse, som den almindelige Erhvervs politik i Danmark fører med sig.

Det, man burde tilstræbe med disse Ordninger, skulde synes at være, at det indenlandske Prisniveau for Landbrugsvarer kom til at ligge paa samme Niveau som det indenlandske Prisniveau i Almindelighed, det vil sige som Omkostningsniveauet. Dette lykkedes — ikke paa Grund af særlige danske Forhold, men paa Grund af de engelske Forhold — med Hensyn til Svineproduktionen. Men vi hører nu i Dag, og vi læser det af og til i den samlede københavnske Presse uden Hensyn til Parti-standpunkt, at det mener man er for meget. Den Pris, der opnaas for Flæsket, er kun 60—70 pCt. over Førkrigsprisen, altsaa kun den normale Stigning i Prisniveauet. For alle andre Varer, selv hvor en Ordning er gennemført, gælder det, at det er langt lavere Priser, man har gennemført. Det gælder ogsaa for Smørordningen, og jeg kan tilføje, at det Forslag, som er tilstillet Landbrugsministeren fra de danske Mejeribrug, ikke engang naar op til det her i Landet værende Prisniveau. Saa ogsaa af den Grund savner Ministeren saglig Begrundelse for sin afvisende Holdning heroverfor.

Det tragiske, kan man næsten sige, i hele Landbrugets Situation er, at selve Landbrugets Minister stædigt fastholder, at Landbrugsvarer skal sælges til en særlig billig Pris af Hensyn til Forbrugerne, hvormod alle andre Varer, ogsaa Forbrugsvarer af samme Nødvendighed som Fødevarer — jeg nævner Bolig, al Slags Beklædning, som er lige saa nødvendigt for Livets Opretholdelse som Fødevarer —, maa stige, hvis Omkostningerne gør det nødvendigt; kun Landbrugsvarer maa ikke stige, de skal være billige. Denne ensidige Erhvervs politik, som